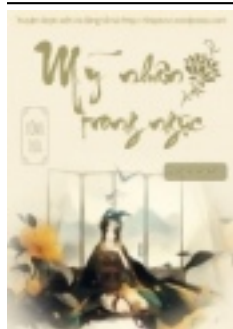

Mỹ Nhân Trong Ngực

Contents

Mỹ Nhân Trong Ngực	1
1. Chương 1: Lạt Mềm Buộc Chặt	1
2. Chương 2: Hoa Mai Xuất Hiện	4
3. Chương 3: Miệng Lưỡi Sắc Bén	7
4. Chương 4: Từ Hôn Thành Công	10
5. Chương 5: Hồi Kết Của Mỹ Nhân	13

Mỹ Nhân Trong Ngực

Giới thiệu

Đây chỉ là một câu truyện ngắn đơn giản cũng chính là truyện xuyên không đầy màu sắc, viết về con

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/my-nhan-trong-nguc>

1. Chương 1: Lạt Mềm Buộc Chặt

Bên khung cửa sổ buông rèm, ánh trăng lạnh lẽo chiếu qua. Một thiếu phụ tóc búi vân kế [1], mặc áo trắng, váy hồng đang đứng phía trước, ngày hôm qua nàng còn là thiếu phụ nhân Dương phủ, ngày hôm nay, nàng đã là Tô Thanh Uyển bị chồng mình vứt bỏ.

Ánh trăng dần mờ ảo, Tô Thanh Uyển ngồi xuống bên cạnh bàn trang điểm, đem vài món trang sức bỏ vào hòm, liếc mắt nhìn thấy bên cạnh có mấy cuốn sách, liền vung tay hất toàn bộ xuống dưới, tay trái nhắc váy lên, giơ chân phải hung hăng dẫm mấy cú. Đạp xong rồi nàng mạnh mẽ đứng lên, tay phất qua, mảnh lụa trắng trên vai liền cuốn lấy ngọn đèn trên án, một tiếng “cạch”, ngọn đèn rơi xuống đất, dầu thấp bên trong tắt những cuốn sách, chỉ trong chốc lát, trang giấy trắng liền biến thành màu đen.

Cả căn phòng chìm vào trong bóng tối, Tô Thanh Uyển bỗng cảm thấy mệt mỏi rã rời, nương theo ánh trăng bước đến gần giường, giày cũng không cởi, trực tiếp nằm lên trên.

Đúng lúc này, một nha hoàn mặc váy thắt đai lưng màu xanh, tên là Bảo Cầm xách theo một chiếc đèn lồng, vừa đẩy cửa viện đã lập tức bước đến phòng Tô Thanh Uyển. Ngửi thấy trong phòng có mùi dầu thắp nhưng đèn không sáng, nàng ta liền đứng ở bên ngoài, gọi một câu, không nghe thấy ai trả lời, đành vén màn bước vào bên trong.

Trong phòng rương hòm hỗn độn, giống như vừa gặp phải kẻ cắp. Bảo Cầm giơ đèn lồng lên soi, thấy đèn nằm nghiêng ngả dưới đất, dầu loang ra khắp mấy cuốn sách, hình như là những thứ năm đó công tử Dương gia mua về để đồ dành Tô Thanh Uyển. Nàng ta không khỏi nhú mày, đặt đèn lên ghế, nửa ngày sau mới lạnh lùng nói với Tô Thanh Uyển đang nằm trên giường: “Ta biết cô còn chưa ngủ, cho nên tới truyền lời! Phu nhân nói, cô đã nhận hưu thư mà vẫn còn ở lại Dương phủ thì không được thỏa đáng, cho nên mời cô mau chóng rời đi.”

Phu nhân trong lời Bảo Cầm, chính là Lã phu nhân, mẹ của Dương Trị, cũng là mẹ chồng trước đây của Tô Thanh Uyển. Khi đó Lã phu nhân từng có ý đem Bảo Cầm cho Dương Trị làm thiếp, chỉ có điều Tô Thanh Uyển sợ Bảo Cầm là người của Lã phu nhân, không dễ chen ép, cho nên vài lần đều thất bại. Giờ Bảo Cầm nhìn thấy dáng vẻ héo hon của Tô Thanh Uyển dưới ánh đèn, trong lòng cực kỳ vui sướng, không nhịn được nói thêm: “Qua mấy ngày nữa, Vi gia sẽ đến bàn hôn sự, chẳng lẽ cô còn muốn ở lại để nhìn?”

Mí mắt Tô Thanh Uyển run run. Khi Dương Trị còn chưa chính thức viết hưu thư, nàng đã tận mắt thấy hân thông đồng làm bấy cùng nữ nhi Vi thị, quả nhiên là sớm có âm mưu. Bây giờ bác của Vi thị trở thành hoàng quý phi, cả nhà họ Vi nước đầy thì thuyền lên, thời cơ tốt như thế, sao Dương Trị có thể bỏ qua?

“Nếu công tử nhà ta đã hưu cô rồi thì sẽ không bao giờ hồi tâm chuyển ý, cô vẫn nên sớm chuyển đi thôi! Còn dây dưa nữa sẽ khiến chúng ta khó xử.” Thấy Tô Thanh Uyển không đáp lời, vẫn là dáng vẻ nửa sống nửa chết như trước, Bảo Cầm không kiên nhẫn vung tay đập vào bàn: “Uổng công cô tự xưng mình tài mạo song toàn, rơi vào kết cục như bây giờ, còn không biết nghĩ xem lý do vì sao ư?”

Vì sao đây? Chẳng lẽ không phải bởi vì nàng có mắt không trông, nhìn nhầm lang quân sao? Tô Thanh Uyển khẽ thở dài.

Lúc ban đầu, Dương Trị là bạn tốt của Tam ca Tô Thanh Uyển, thường ra vào Tô gia, làm người tài hoa xuất chúng, được Tô lão gia coi trọng, liền để tiểu nữ nhi trong nhà là Tô Thanh Uyển gả cho hắn, khiến người người khen tặng. Về sau, Dương Trị đề tên bằng vàng, một bước lên mây, nghe đồn khi ấy Hoàng thượng còn có ý hứa gả quận chúa cho hắn, nhưng biết hắn đã có hôn ước liền từ bỏ. Có lẽ vào lúc ấy, sự coi trọng của Tô lão gia ban đầu đã trở thành lực cản không nhỏ đối với tiền đồ của Dương Trị.

Tô Thanh Uyển nghĩ, thực lực Đại Chu vốn hùng mạnh, từ lúc hoàng hậu tiền triều tham chính, các vương phủ càng muốn có nữ quan, khiến nữ quyền tăng vọt, từ công chúa cho tới cô thôn nữ đều có thể quản lý việc nhà, đám phu nhân giàu có còn nuôi dưỡng nam sủng. Khi ấy cùng cách [2] cũng được, bị hưu cũng chẳng sao, tái giá ở đâu cũng có, bản thân mình muốn tìm một phu quân chẳng phải việc khó khăn. Vấn đề là, từ ngày nàng gả đến Dương phủ, tự hỏi không làm sai việc gì, giờ chỉ một câu thành thân ba năm không có con mà Dương Trị lập tức viết hưu thư xuống, nỗi hận này sao có thể nuốt được?

Bảo Cầm châm chọc nói: “Đương nhiên, bằng tài mạo của cô, tái giá không khó. Có điều Tô gia nhà cô đã chẳng còn là Tô gia lúc trước nữa rồi. Cô muốn gả ột vị công tử thế gia cũng sẽ muôn vàn khó khăn. Nếu buổi chiều nay cô chịu khó ăn nói khép nép, cầu phu nhân làm chủ, nói không chừng công tử nhà ta sẽ thu hồi hưu thư lại. Ai kêu cô giận dữ nhận hưu thư làm gì, giờ có hối hận cũng không kịp.”

Hối hận? Ta chỉ hối hận lúc trước vì sao không thấy rõ bộ mặt thật của Dương Trị mà thôi! Tô Thanh Uyển cảm thấy Bảo Cầm ghê tởm không khác gì ruồi bọ, cũng chẳng muốn đấu võ mồm cùng nàng, chỉ không biết vì sao như mẫu Chu di của mình đi ra ngoài truyền tin cho nhà mẹ đẻ lâu như vậy vẫn không dẫn người về. Còn nữa, mấy nha hoàn bên cạnh chẳng biết đã chạy đi đâu, nếu không, nhất định sẽ có người đứng ra đấu võ mồm cùng Bảo Cầm, thậm chí sẽ có cách bắt nàng ta ngậm miệng lại.

Bảo Cầm thấy Tô Thanh Uyển vẫn trầm tư, liền dứt khoát nói thẳng: “Khách nhân trong yến hội của công tử đêm nay có người tinh thông tin tức, nói cha cô đắc tội với Vi quốc cữu, ít ngày nữa sẽ bị cách chức, rồi sau đó... Công tử nhà ta đang trên đường thăng tiến, đương nhiên không thể để Tô gia các người làm vướng chân được.”

Tô Thanh Uyển vùng dậy, khó tin nhìn Bảo Cẩm, khàn giọng kêu lên: “Người nói cái gì? Cha ta làm sao?”

“Ở bên ngoài đều đồn thổi, nói đến lúc đó cha cô sẽ bị tổng vào tù, cô còn không biết sao? Không chừng tối nay đã bị nhốt lại rồi.” Bảo Cẩm còn chưa nói xong, Tô Thanh Uyển đã rời khỏi giường, hai ba bước chạy tới bên cạnh, nắm lấy yết hầu nàng ta nói: “Cha ta sẽ không bao giờ vào tù, mi còn dám nói bậy, xem ta trừng trị mi thế nào.”

“Buông tay, buông tay!” Bảo Cẩm liều mạng đẩy Tô Thanh Uyển ra, trong lúc giãy dụa, đèn lồng rơi xuống đất. Ngọn nến bên trong đốt cháy giấy bao, chạm vào mấy cuốn sách đã bị dầu tẩm ướt, lập tức ‘vụt’ một tiếng bốc lên cao.

Xa xa, có tiếng cười đùa truyền tới. Tối nay Dương phủ tổ chức tiệc, thiệp thất mới đón vào cửa của Dương Trị đang ca múa giữa nhà, khiến tân khách đều vui vẻ.

Một nơi khác trong viện, Lã phu nhân quay đầu nói với đại nha hoàn Bảo Châu bên cạnh: “Bảo Cẩm đi sang đó còn chưa trở về, người mau qua đây nhìn xem có chuyện gì xảy ra!”

Bảo Châu vâng dạ đáp lời. Một tiểu nha hoàn khác cầm đèn lồng đi sau, đến nơi yên tĩnh mới lặng lẽ hỏi: “Bảo Châu tỷ tỷ, thiếu phu nhân bị hù rồi, sao vẫn còn ở lại trong phủ?”

“Chiều nay Tô thị mới nhận được thư, đương nhiên phải bảo người truyền tin cho nhà mẹ đẻ, chờ phụ huynh cử người tới đón mới trở về.” Lúc đầu đồ cưới của Tô thị không ít, bằng sức lực của nàng, thu dọn nhiều lắm cũng chỉ được một chút nữ trang, đương nhiên không thể chuyển được đồ trang trí và gia cụ trong phòng, giờ nhần nhịn ở lại là muốn chờ phụ huynh đến đón, đem một phần không nhỏ đồ cưới trở về. Có điều phu nhân muốn làm nàng khó xử, nhân cơ hội này điều hết mấy nha hoàn bên người nàng đi, hơn nửa đêm còn phái Bảo Cẩm đến yêu cầu nàng chuyển ngay trong đêm. Dựa theo tính tình của Bảo Cẩm, không chừng bây giờ còn đang ngồi chế giễu cũng nên.

Tiểu nha hoàn có chút tiếc nuối, thiếu phu nhân đối xử với hạ nhân rất rộng lượng, nếu sau này nữ nhi Vi thị thân thiết cùng công tử trở thành chủ mẫu, không biết trong phủ sẽ thế nào?

Hai người đang trò chuyện, chợt nghe thấy tiếng động ầm ầm phía trước, có người hô lên: “Không xong rồi, mau đi lấy nước, mau cứu người!”

“Đi lấy nước?” Bảo Châu sợ đến mức mềm cả chân, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy nơi đang phun khói dày đặc chính là Đông khóa viện nơi Tô Thanh Uyển sống, liền không khỏi cố lấy can đảm, kéo tay tiểu nha hoàn phía sau đi lên đằng trước.

Tới bên ngoài khóa viện mà Tô Thanh Uyển sống, lửa đã cháy hừng hực, không ai dám đến gần. Chỉ thấy tiếng Bảo Cẩm khóc lóc kêu lên: “Bẩm công tử, thiếu phu nhân, không, Tô thị nghe thấy phụ thân mình có khả năng sẽ bị tổng vào ngục liền nhảy đến bóp cổ nô tì, còn làm đổ ngọn đèn xuống đất. Mắt thấy lửa cháy, nô tì giãy dụa chạy ra, muốn gọi người đến cứu nàng ấy, lại không đoán được gió thổi quá mạnh khiến lửa bốc cao đến vậy.”

“Câm miệng!” Dưới ánh lửa, gương mặt tuần mỹ của Dương Trị âm u, vừa phân phó hạ nhân nhanh chóng dập lửa cứu người, vừa khàn giọng hô lên với người bên trong: “Thanh nương, Thanh nương, mau ra đây!”

Cả ngày nay Tô Thanh Uyển chưa ăn cơm, vừa nãy lại dùng chút sức lực cuối cùng cho Bảo Cẩm một cái tát, bị nàng ta đẩy ngã xuống đất liền ngất lịm, vậy đã bắt lửa, đang muốn giãy dụa đứng lên, khắp người lại giống như bị rút cạn sức lực, không thể động đậy. Trong cơn mơ hồ nghe thấy có người gọi tên nàng: “Thanh nương, Thanh nương!”

Tiếng gọi lúc xa lúc gần, lúc to lúc nhỏ, cuối cùng, gần ngay bên cạnh.

“Thanh nương, mau tỉnh lại, có phải lại gặp ác mộng hay không? Khắp mặt và cổ của tiểu thư đều đầy mồ hôi rồi.” Nhũ mẫu Chu di của Tô Thanh Uyển lay nàng tỉnh dậy, lấy khăn ra lau mồ hôi cho nàng, kinh ngạc nói: “Mới đầu hạ, sao người tiểu thư lại nóng đến vậy. Đến lúc giữa hè thì biết làm sao?”

“Ta không sao!” Tô Thanh Uyển bình tĩnh đáp, đứng lên để Chu di thay quần áo ỉnh, rồi nhận lấy ly trà lạnh mà bà đưa qua, cảm giác nóng rực khắp người kia mới dần dần tiêu tán. Thấy trời đã khuya, nàng liền lập tức giục Chu di mau đi ngủ, còn mình thì nằm xuống.

Thấy Chu di mỉm cười lui đi, Tô Thanh Uyển mới chấp tay ôm ngực, vẫn còn chút run rẩy.

Đúng vậy, nàng đã trọng sinh, trở về cái năm mình vừa cập kê tròn mười lăm tuổi. Một năm này, nàng đính hôn cùng Dương Trị, tháng Ba hạnh bằng công bố, Dương Trị đỗ tiến sĩ, Tô phủ liền tổ chức yến hội cho hân. Trong bữa tiệc, trưởng bối hai nhà liền ước định, năm nay sẽ để cho Dương Trị cưới nàng vào cửa.

Nhất định, nhất định có chết cũng phải hủy bỏ hôn ước này! Nhất định, nhất định không thể gả cho Dương Trị.

“Thanh nương, thanh nương!” Phía ngoài màn lụa mỏng bên cửa sổ bỗng truyền đến một thanh âm quen thuộc, Tô Thanh Uyển không nhớ ra là ai, liền đứng lên ghé sát vào cạnh cửa, nhìn ra bên ngoài, nương theo ánh trăng, nàng thấy rõ đứng đó là một thiếu niên tuấn mỹ chừng mười bảy, mười tám tuổi, chính là Dương Trị.

Dương Trị thấy Tô Thanh Uyển lộ đầu ra, bàn tay trắng nõn đặt trên thái dương, môi hơi cong lại, tạo nên dáng vẻ mê người dưới ánh trăng, nhưng vừa nhìn thấy hân liền lập tức rút đầu, muốn khép cửa lại. Dương Trị vội vàng duỗi tay, đặt lên cánh cửa không để nàng đóng, còn tay kia thì tỳ lên bậc cửa, mượn lực trên đó đu cao người lên, ‘vụt’ một tiếng đã nhảy vào bên trong.

Tô Thanh Uyển sợ hãi lui về phía sau, trừng mắt nhìn Dương Trị: “Huynh vào đây làm gì?”

“Thanh nương, dạo này muội đột nhiên đối xử với ta rất lạnh lùng, đương nhiên ta phải đến đây để hỏi cho rõ ràng rồi!” Dương Trị từng bước lại gần, khóe miệng cong lên thành nụ cười mờ ám. Tiểu nương tử thích chơi mấy trò lạt mềm buộc chặt, dù sao hân cũng có thể thỏa mãn nàng vài lần.

[1] Búi tóc vân kê: Búi tóc có hình tròn, được thắt cao giữa đỉnh đầu gọi là vân kê vụ hoàn – búi tóc của mỹ nữ như mây như sương. Nghe đồn xuất hiện sớm nhất là từ một tiên nữ hầu cạnh Nữ Oa. Đây cũng là kiểu búi tóc quen thuộc của mỹ nhân cổ đại Triệu Phi Yến.

2. Chương 2: Hoa Mai Xuất Hiện

Dưới ánh đèn mờ đặt trên án, mái tóc của Tô Thanh Uyển hơi rối, gò má ửng hồng, da thịt dưới lớp vải mỏng như ẩn như hiện. Phần ngực bên dưới lớp yếm vàng không ngừng cử động theo từng nhịp hô hấp, khiến Dương Trị không khỏi nuốt nước miếng, tim bỗng đập nhanh hơn. Gần đây hân nghe mẫu thân mình oán giận nói mặc dù đáng về Thanh nương trông cũng được nhưng thân thể quá gầy, không phải tướng có phúc, giờ nhìn lại mới thấy, chẳng qua do khung xương của nàng ấy nhỏ mà thôi, chứ những chỗ cần thì vẫn có thịt. Đáng tiếc dạo này nàng đang giận hân nên không thể tùy ý kiểm tra, đồ dành nàng trước mới là chuyện đúng đắn.

Từ nửa tháng trước trọng sinh quay về, Tô Thanh Uyển liền trốn tránh Dương Trị, tối nay lại vừa gặp cơn ác mộng, chưa kịp phục hồi tinh thần đã thấy Dương Trị bất ngờ nhảy vào từ cửa sổ, nàng liền cảm thấy hô hấp gấp gáp, trăm mối ngổn ngang trong lòng, ngàn vạn câu chữ muốn chỉ trích quát mắng ủa tối bên miệng, phải cắn môi thật chặt mới có thể nuốt về. Dương Trị bây giờ không phải hai mươi một tuổi mà là mười tám tuổi, hân vẫn chưa làm những chuyện đó.

Gió đêm thổi qua khiến tấm màn lụa mỏng trên cửa sổ bay phấp phới, hoa mai bắt đầu đong đưa, Dương Trị hít sâu một hơi, nhận ra mùi hương bay tới từ người Tô Thanh Uyển, ý cười bên khóe miệng càng sâu, hân vươn tay kéo tay áo nàng nói: “Mùi hương trên người nàng thật thơm, ta đã ngửi thấy rồi!”

Người quen thuộc, tiếng nói quen thuộc, thậm chí đến cả động tác ấy cũng vô cùng quen thuộc, khiến Tô Thanh Uyển cảm thấy chán ghét trong lòng. Nàng dùng sức giật tay áo lại, Dương Trị liền thuận theo đồ người về phía trước. Nàng vội lui về phía sau, vươn tay đẩy Dương Trị ra. Tay áo vẫn bị hân nắm trong tay như lúc trước, hai người nhìn nhau chằm chằm.

Thấy thái độ lạnh lùng của Tô Thanh Uyển, Dương Trị khẽ giật giật tay áo, muốn kéo nàng vào lòng, trong tiếng nói mang theo âm mũi: “Được rồi, không phải ta đã đến rồi sao? Muội còn giả bộ cái gì nữa?”

Tô Thanh Uyển đang muốn trả lời thì Chu di ngủ ở phòng bên bỗng nghe thấy tiếng, mơ màng hỏi: “Thanh nương, khát sao?”

“Chu di, ta không ngủ được nên dậy đi tìm cây quạt thôi, người cứ việc ngủ đi.” Nói rồi, Tô Thanh Uyển chờ Chu di không đáp lại nữa mới oán hận giật lại tay áo của mình từ trong tay Dương Trị.

Tức giận thật sao? Dương Trị khẽ thở hơi với Tô Thanh Uyển, thấy nàng không dám ầm ĩ nữa liền tiếp tục kéo tay áo nàng, thì thầm nói: “Ta đã ăn nói nhẹ nhàng như vậy rồi, muội còn muốn thế nào đây?”

Tô Thanh Uyển nhớ lại, trước khi thành thân, Dương Trị đúng là luôn ân cần chăm sóc nàng, nhưng kể từ khi gả vào trong phủ, Lã phu nhân không ngừng tìm cách làm khó nàng, nói trong nói ngoài rằng đều do Tô lão gia kiên quyết gả nàng cho Dương Trị, bằng không, hẳn đã có thể lấy Vi thị, một bước lên mây rồi. Dần dà, Dương Trị cũng không đến phòng nàng nữa, Vi thị lại thường xuyên xuất hiện trong Dương phủ. Về sau, nàng mắc bệnh, khỏi bệnh rồi không đến phòng Lã phu nhân phụng dưỡng sớm chiều, Lã phu nhân liền khóc lóc nói rằng nàng bất kính với bề trên, Dương Trị lập tức viết thư bỏ nàng.

Giờ thì Tô Thanh Uyển đã hiểu, ba thước băng không phải chỉ đóng trong một ngày. Ngọn lửa đêm đó đã thiêu đốt hết chút tình nghĩa cuối cùng còn sót lại của nàng đối với Dương Trị. Đêm nay, từng chuyện từng chuyện tái hiện rõ ràng trong ác mộng, đau đớn nơi đáy lòng còn chưa nguôi, hẳn đã tìm đến. Tô Thanh Uyển cắn môi, nén nhịn cảm giác muốn khóc, mạnh mẽ vung tay, chỉ vào cửa sổ nói: “Mời huynh đi ra ngoài!”

Dương Trị nghe ra giọng điệu của Tô Thanh Uyển có phần không đúng, hần kinh ngạc đứng lên, lùi ra phía sau vài bước rồi nói: “Ta khuyên muội đừng có quá cứng đầu. Nếu không phải Tam ca của muội luôn miệng thuyết phục, ta đã mặc kệ muội lâu rồi.” Chẳng qua hẳn chỉ đến thanh lâu uống chút rượu, rồi bị cô nàng hoa khôi điểm danh lan xa cắn một vết trên cổ tay làm kỷ niệm thôi, nàng cần gì tức giận đến nửa tháng như thế? Thích ăn dấm chua kiểu đó, về sau nàng qua cửa, hẳn còn tự do hay sao?

Thấy Tô Thanh Uyển không quăn quít dây dưa giống như ngày trước, Dương Trị không khỏi cười lạnh nói: “Muội bảo ta cút, ta liền cút. Chỉ mong sau này muội đừng có hối hận!” Hôn sự này diễn ra, kể vui mừng nhất chính là thân nhân Tô thị, mẫu thân còn đang hối hận vì sao lại đính ước cho hẳn quá sớm, không chịu chọn lựa kĩ càng hơn. Giờ, Tô phủ dạy dỗ Tô Thanh Uyển thành dáng vẻ như thế, tính tình kiểu đó, làm sao hầu hạ mẫu thân hẳn trong tương lai được đây?

Dương Trị tuy là đệ tử thế gia nhưng sớm phải tang phụ, ba huynh đệ đều do mẫu thân Lã phu nhân một tay nuôi lớn. Dương Trị vừa có công danh liền thỉnh lệnh phong cho Lã phu nhân, Lã phu nhân được nở mày nở mặt với dòng họ ở quê nhà, tự nhiên sinh lòng bất mãn với hôn sự cùng nhà họ Tô. Lúc nhàn rỗi cũng sẽ nhắc đến một hai lần, Dương Trị nghe xong dần hiểu được, Tô lão gia chỉ là quan lục phẩm, đại lang nhị lang nhà họ cũng mới làm tán quan, không coi là thực chức, tam lang thì chưa có công danh. Tô Thanh Uyển mặc dù dáng vẻ xinh đẹp, nhưng tính tình không đủ dịu dàng. Có điều hôn sự đã định ra, cho dù bất mãn thế nào cũng không thể tùy ý lui hôn được.

Thấy Dương Trị đã buông tay, Tô Thanh Uyển liền nhún mày, lạnh lùng nói: “Không biết ai sẽ là người hối hận đâu?” Mi cho là ta sẽ thích mình chắc?

Dương Trị nương theo ánh trăng, bình tĩnh đưa mắt nhìn Tô Thanh Uyển, hừ lạnh một tiếng, lùi dần đến bên cửa sổ, đỡ bệ cửa nhảy ra ngoài, sau đó bước đi.

Tô Thanh Uyển vọt tới bên cửa sổ, không để ý trời nóng, nhanh chóng đóng chặt cửa lại. Hôm nay mẫu thân cứ thúc giục nàng làm đồ cưới, lại không biết, trong lòng nàng vẫn còn đang suy nghĩ nên dùng biện pháp gì để đẩy lui cái hôn sự này.

Chu di nghe thấy tiếng động ở cửa, lo lắng xuống giường mặc quần áo, chạy sang phòng bên. Thấy cửa sổ đóng chặt, bà vội vàng mở ra, trách móc nói: “Không phải bảo nóng không ngủ được sao? Thế mà còn khép cửa sổ lại.” Nói rồi, bà lại đi tìm cây quạt tới quạt cho Tô Thanh Uyển: “Thanh nương, nửa tháng nay tâm trạng của con không được tốt, ban đêm luôn gặp ác mộng, rốt cuộc là vì sao thế? Không bằng chúng ta nói với phu nhân, đến miếu thờ thấp hương cầu phúc?”

Tô Thanh Uyển vùi mặt vào đầu gối, cảm thấy vừa mệt mỏi vừa chán nản, thanh âm rầu rĩ vang lên: “Chu di, con muốn từ hôn với Dương Trị!”

“Hả?” Chu di hoảng sợ đến mức mí mắt giật giật, chạy đến kéo Tô Thanh Uyển, hấp tấp hỏi: “Rốt cuộc là có chuyện gì? Dương đại lang trẻ tuổi tài cao, lại có công danh, bao nhiêu người mong gả cho còn không

được. Cũng nhờ lão gia ngày trước có đôi mắt sắc sảo biết nhìn người, hứa gả tiểu thư cho hắn, chúng ta mới chiếm được mối hôn nhân tốt thế này. Nếu không phải đã sớm có hôn ước, Tô gia nhà ta chỉ sợ không tranh được với nhà người khác đâu.”

“Chu di, đến cả bà cũng nghĩ được như vậy, đương nhiên Lã phu nhân càng nghĩ được nhiều hơn.” Tô Thanh Uyển thân nhiên nói: “Lã phu nhân là người thế nào, bà cũng biết mà.”

Lã phu nhân là người thế nào, đâu chỉ Chu di biết, toàn bộ người trong Tô phủ đều biết. Hơn nửa tháng trước, Lã phu nhân tức tối chạy đến Tô phủ, trực tiếp mắng mỏ mẫu thân Tô Thanh Uyển là Triệu phu nhân rằng: “Các người nuôi nữ nhi tốt thật, còn chưa qua cửa nhà đã không thềm để ta vào mắt rồi. Các người mau cho ta một lời giải thích!”

Triệu phu nhân không hiểu làm sao bị mắng, khó khăn lắm mới làm rõ được chân tướng sự tình. Thì ra ngày hôm đó Lã phu nhân ngồi kiệu lên miếu dâng hương, trên đường thấy có vài cô gái cưỡi ngựa đi qua, vó ngựa tung bay, bụi đất mù mịt, bà ta ngồi trong kiệu đương nhiên cũng bị bụi phủ kín. Đợi đến khi đoàn người đi qua, bà ta mới nhìn rõ, người cưỡi ngựa đứng giữa chính là Tô Thanh Uyển.

Chờ Triệu phu nhân hết lần này đến lần khác luôn miệng giải thích, nói rằng ngày đó là ngày sinh nhật của Tinh nương ở Mã phủ, Tô Thanh Uyển vội đến Mã phủ nên mới quất ngựa chạy nhanh, không nhìn thấy bà chứ không phải cố ý thất lễ, lúc này cơn tức của Lã phu nhân mới giảm bớt chút. Sau đó lại nói: “Thanh nương nhà các người cả ngày chạy loạn ở bên ngoài, không giống tiểu thư khuê các chút nào hết. Nhìn con bé gầy như vậy, chỉ sợ phúc khí không lớn mà thôi.”

Triệu phu nhân nhanh mồm nhanh miệng trả lời: “Không phải Lã phu nhân cũng rất thon thả sao? Con cái của phu nhân ai nấy đều có tiền đồ hết còn gì!”

“Phu nhân sao có thể so sánh một người trẻ tuổi như con bé với một bà già giống tôi chứ? Tôi đây là già rồi mới gầy đi. Nhớ ngày đó lúc còn trẻ, còn mạnh mẽ hơn so với Thanh nương rất nhiều.” Thời đại bấy giờ, mọi người đều coi béo là đẹp, Lã phu nhân lại có một vóc dáng gầy gò, trước giờ ghét bị người ta bàn tán về thân thể của mình nhất. Giờ nghe ra được ý tứ trong lời của Triệu phu nhân, bà ta liền giận tím mặt, đứng lên nói: “Ta còn được hưởng phúc của con, chỉ sợ Thanh nương nhà các người ngay cả cái phúc này còn không được hưởng đâu!” Nói rồi tức tối rời đi.

Triệu phu nhân giật mình nghĩ, tương lai Tô Thanh Uyển phải gả đến Dương phủ, còn phải chung sống cùng Lã phu nhân, lúc này không thể làm hỏng mối quan hệ hai nhà được, thế là liền bảo người chuẩn bị quà tặng mang đến Dương phủ, mọi chuyện rồi mới thôi đi.

Nghĩ đến vẻ chanh chua của Lã phu nhân, Chu di liền lắc đầu, một lúc sau mới nói: “Mặc dù tính nết Lã phu nhân như vậy nhưng Dương đại lang cũng không tệ chút nào, chuyện từ hôn này chỉ sợ lão gia và phu nhân sẽ không đồng ý.”

Tô Thanh Uyển im lặng một lúc, nằm xuống giường nói: “Ngoài Dương

Trị ra còn có rất nhiều nam nhân tốt ngoài kia, vì sao cha nương ta lại không nghĩ ra chứ?” Nói rồi nàng nhắm mắt, chậm rãi ngủ say trong tiếng quạt của Chu di. Trong giấc mơ, vẫn là một biển lửa khắp nơi như cũ, nóng không sao chịu được.

Ngày hôm sau, khi Tô Thanh Uyển đến phòng của Triệu phu nhân để thỉnh an, Triệu phu nhân kéo tay nàng thở dài: “Thanh nương, sao dạo này càng lúc con càng gầy như thế? Rốt cuộc là vì sao đây?”

Thấy ba vị tẩu tử không ở chỗ này, Tô Thanh Uyển liền dựa sát vào người Triệu phu nhân, lắc lắc cánh tay bà nói: “Nương, con muốn từ hôn!”

Triệu phu nhân cũng không quá giật mình, chỉ chậm rãi nói: “Thanh nương, con sợ Lã phu nhân sẽ khó ở chung, phải không?” Lúc đầu khi Dương Trị còn chưa có công danh, không hề nhìn ra Lã phu nhân lại là người kiêu ngạo như vậy. Giờ Dương Trị mới đỗ đạt, Lã phu nhân liền bắt đầu phách lối, chỉ sợ người ta không biết con mình tài giỏi đến cỡ nào. Nếu không xử lý chuyện này thỏa đáng, Thanh nương qua cửa nhà đó rồi, chỉ e là sẽ bị bắt nạt mà thôi!

Tô Thanh Uyển thấy Triệu phu nhân có chút mềm lòng, không khỏi mừng rỡ dính vào người bà nói: “Nương, nương cũng không hy vọng sau này con bị mẹ chồng ức hiếp đúng không?”

“Con yên tâm đi, nương nhất định sẽ nghĩ biện pháp tốt nhất cho con.” Triệu phu nhân vỗ vỗ tay Tô Thanh Uyển, đang định nói tiếp thì quản gia tiến vào bẩm báo: “Phu nhân, Lã phu nhân tới!”

Từ lần trước Lã phu nhân đến Tô phủ trách móc Tô Thanh Uyển vô lễ với mình, ước chừng đã nửa tháng rồi bà ta không thấy Tô Thanh Uyển đến Dương phủ hỏi thăm, quà cáp biểu xén lại càng mất dạng. Trong lòng bà ta thấy khó chịu, cực kỳ không thoải mái. Đêm qua, lúc tối muộn Dương Tri về, bà tự mình đến phòng con, lại ngửi thấy trên người Dương Tri có mùi hương, rõ ràng chính là mùi hương mà Tô Thanh Uyển hay dùng. Bà ta không khỏi cười lạnh: hừ, tưởng có được trái tim con ta rồi thì không thèm để ta vào mắt sao? Để xem ta có đến Tô phủ đánh i tỉnh lại không?

Phía bên này, Triệu phu nhân kéo Tô Thanh Uyển ra ngoài, dặn dò: “Thanh nương, đó là mẹ chồng tương lai của con, những cấp bậc lễ nghĩa nên làm đều phải có. Con nhất định không được tiếp đãi Lã phu nhân thiếu chu đáo.”

Nói đến đây, Lã phu nhân đã tiến vào nhanh như gió xoáy.

3. Chương 3: Miệng Lưỡi Sắc Bén

Đối với hôn sự giữa Tô Thanh Uyển và Dương Tri, ngay từ đầu Triệu phu nhân đã không vừa lòng. Bởi vì Lã phu nhân thủ tiết nhiều năm nuôi con khôn lớn, loại người này đối với con cái có ham muốn khống chế rất mãnh liệt, theo đó, cũng soi mói với con dâu nhiều hơn. Bất đắc dĩ lúc ấy lão gia lại coi trọng Dương Tri, Lã phu nhân cũng qua phủ thương lượng việc đính ước, lại thật sự ân cần, không chỗ nào tỏ vẻ khoe khoang, Tô Thanh Uyển nhìn thấy Dương Tri, ánh mắt liền không dời đi được, Triệu phu nhân thấy vậy đành đồng ý với hôn sự này.

Tổ tiên Tô lão gia đều là người buôn bán, đến đời ông mới bắt đầu có công danh bổng lộc, thoát khỏi thân phận thương nhân, vì vậy đối với đệ tử thế gia, ông đều có một loại hảo cảm không tài nào giải thích được. Đến khi Dương Tri trúng tuyển, ông liền khoe với bên ngoài rằng mình có con mắt nhìn người, tìm được một chàng rể tốt. Bây giờ Tô Thanh Uyển nói muốn từ hôn, người đầu tiên không đồng ý chính là Tô lão gia.

Nghĩ đến đây, Triệu phu nhân liền khẽ thở dài.

Lại nói Lã phu nhân thấy Triệu phu nhân kéo Tô Thanh Uyển ra nghênh đón, cơn tức trong ngực liền giảm bớt một phần, thân thiết kéo tay Triệu phu nhân để hàn huyên, khéo mắt liếc trộm nhìn Tô Thanh Uyển, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Tối qua Thanh nương không ngủ ngon sao? Nhìn xem, vành mắt thâm hết cả rồi.”

Tô Thanh Uyển nhìn thấy hôm nay Lã phu nhân búi tóc kiểu cao kè*, cảm trên đầu một bông hoa mẫu đơn rất to, mặc váy hoa thắt đai hồng, vì ăn mặc hết sức khoa trương nên càng lộ ra vẻ chanh chua đánh đả, khiến nàng không khỏi vô cùng chán ghét. Trên mặt cũng chẳng biểu lộ ra điều gì, chỉ cúi đầu thăm hỏi giống như bình thường.

(*cao kè: búi tóc cao)

Thấy thái độ Tô Thanh Uyển không thân thiết giống như ngày xưa, Lã phu nhân càng khó chịu, hừ, ta cực nhọc vất vả bấy lâu nuôi con trưởng thành, để hán thi đỗ công danh chứ không phải để ấy nữ nhân như các người được lợi. Dựa vào cái gì ta khổ sở cả đời mới có được ngày hôm nay mà các người lại chẳng tốn chút công đã có được tất cả? Nghĩ đến đây, bà ta lại thấy Triệu phu nhân mặc dù ở nhà nhưng ăn mặc vẫn hết sức quý phái, trên cổ tay còn đeo một chiếc vòng ngọc chưa từng thấy qua, chất liệu nhìn khá tốt, trong lòng lại càng khó chịu. Đều ngồi ở nhà, khoe khoang cái gì? Ai chẳng biết Tô gia nhà các người mấy đời làm thương nhân, có mấy đồng tiền dơ bẩn chứ?

Triệu phu nhân đương nhiên có thể nhận ra vẻ mặt của Lã phu nhân lúc này, bà bình tĩnh phủi tóc mai trên trán, mau nhìn món đồ trang sức mới trên đầu ta đây này, là kiểu dáng mới nhất trong kinh thành đấy! Bà có bản lĩnh thì bảo con mình đặt mua cho đi! Ta không có việc gì cũng thích ở nhà trang điểm mặc váy để khoe khoang, thì làm sao? Nhìn dáng vẻ keo kiệt như bà liền biết Thanh nương sang đó nhất định sẽ phải chịu khổ rồi. Trước kia Thanh nương thích Dương Tri nhà mấy người, ta không có cách nào khuyên giải,

giờ chính miệng Thanh nương nói muốn từ hôn, ta dù có liều cái mạng già với lão gia cũng phải nhìn xem miệng lưỡi bà thế nào. Con gái bảo bối ta chiều chuộng không phải để cho các người đem về phá hủy. Giờ Thanh nương còn chưa qua cửa, bà đã ba ngày hai bận chạy tới gây rối, chờ Thanh nương gả rồi thì biết sống sao?

Triệu phu nhân phải tóc mai như thế, quả nhiên khiến Lã phu nhân càng tức hơn, đưa mắt nhìn Tô Thanh Uyển, nếu không phải đại lang nhà ta đã đính ước cùng mi, ta đến cửa này để bị khinh bỉ làm gì? Thấy ta đến đây mà vẻ mặt tươi cười lại chẳng thấy đâu, đồ cũng không thêm đồ, tức là ghét bỏ ta chứ gì? Giờ đã vậy, sau này qua cửa, trong mắt còn có ta sao?

Tô Thanh Uyển nhớ đến mình ngày trước, mỗi lần Lã phu nhân tới đều tiến lên vừa đỡ vừa quạt, lúc này kiểu gì cũng không sao làm được như thế nữa, nàng không khỏi cúi đầu cụp mi mắt.

Mọi người đi đến chỗ của mình ngồi xuống, nha hoàn bưng trà lên rót, ai cũng nhấp một ngụm, lúc này Triệu phu nhân mới phát tay ý bảo những người khác lui ra, mỉm cười nói với Lã phu nhân: “Bà thông gia tới nhà sớm như vậy, chắc là có chuyện gì đó quan trọng rồi, nếu không ngại xin mời cứ nói thẳng.”

“Đúng là có chuyện quan trọng.” Lã phu nhân thấy Tô Thanh Uyển vẫn thản nhiên như cũ, nặng nề nói: “Đại lang nhà ta hôm qua trở về nhà rất muộn. Ta thấy tay áo của hắn có mùi hương giống với loại mùi mà bình thường Thanh nương vẫn sử dụng. Một khi đã vậy, chỉ sợ chúng ta phải tổ chức hôn lễ cho hai người sớm hơn dự định, để tránh xảy ra việc đáng tiếc.”

Triệu phu nhân nghe ra được ý chỉ trích mình không biết dạy con trong lời nói của Lã phu nhân, để nữ nhi đi quyến rũ Dương Tri, làm cái loại chuyện tối lửa tắt đèn khiến người ta gièm pha, lòng không khỏi buồn bực. Từ sáng sớm Thanh nương đã đến chỗ mình nói muốn từ hôn với Dương Tri, làm sao đêm qua có thể tư thông cùng hắn được? Còn nếu như Dương Tri bị dính mùi hương từ chỗ nào đó, bà ta lại chạy đến chỗ này gây rối thì không thể nhịn được. Nghĩ đến đây, bà nói: “Mùi hương mà Thanh nương nhà ta sử dụng chỉ là hương liệu tầm thường, có thể mua được dễ dàng ngoài cửa hàng, cũng không phải là thứ gì độc nhất. Vì sao phu nhân lại cho rằng mùi hương trên áo đại lang có liên quan đến Thanh nương nhà ta chứ?”

“Chuyện này thì phải đi hỏi Thanh nương nhà các người rồi.” Lã phu nhân bĩu môi, Thanh nương à Thanh nương, cô chưa thành thân đã làm ra loại chuyện đáng xấu hổ này, còn bị ta vừa vặn bắt được, về sau để xem trước mặt ta cô còn dám ngẩng cao đầu nữa không? Có chuyện này rồi, cô còn dám khoe khoang trước mặt ta chắc?

“Tôi hôm qua con gặp ác mộng, ngủ không yên, nên Chu di phải ở trong phòng cùng với con, cũng không hề nhìn thấy ai khác.” Tô Thanh Uyển thấy dáng vẻ Lã phu nhân hăm hở vì bắt được nhược điểm của mình, cảm thấy buồn cười, lạnh lùng nói: “Nếu phu nhân không tin, có thể gọi Chu di vào hỏi.”

“Chu di là gia nhân nhà cô, đương nhiên sẽ nói giúp nhà cô rồi.” Lã phu nhân thấy Tô Thanh Uyển không chịu thừa nhận, thầm hỏi hận trong lòng sao hôm qua không hỏi Dương Tri trước, lời vừa nói xong, thấy Tô Thanh Uyển đang muốn phản bác, bà ta liền lập tức cắt ngang: “Được rồi, được rồi, dù sao hai người cũng đã đính hôn, ngày đêm thương nhớ, hận không thể gặp gỡ, ban đêm lên thấy nhau cũng chẳng phải chuyện to tát gì, sao phải che che giấu giấu chứ? Ta chỉ sợ mấy người tuổi trẻ bồng bột không kiềm chế được nên sáng sớm mới đến cửa thương lượng một chút, để hai người nhanh tổ chức hôn lễ, ta cũng sớm ngày được ẵm cháu còn gì.”

Triệu phu nhân cực kỳ ghê tởm với lời mà Lã phu nhân nói, quay đầu nhìn thấy Tô Thanh Uyển siết chặt nắm tay, sắc mặt vừa xanh vừa trắng, bà khẽ thở dài, nhấp một ngụm trà rồi mới nói: “Thật ra hôm qua ở Mã phủ, tôi có nghe thấy người ta đồn, nói đại lang nhà phu nhân dạo này mê luyện một cô nương ở Trích Nguyệt Lâu, Thanh nương nhà tôi cũng vì biết được chuyện này mà đêm về thương tâm không ngủ được, đã sớm tìm đến chỗ tôi nói muốn từ hôn cùng với đại lang rồi!”

Cái gì cái gì? Thanh nương muốn từ hôn cùng với đại lang nhà ta? Lã phu nhân sáng sớm đã giương nanh múa vuốt, tự cho là nuốt sạch được Tô gia rồi, giờ nghe thấy những lời này của Triệu phu nhân, đầu óc liền có chút chậm chạp, bật thốt lên: “Đại lang nhà ta tài mạo song toàn, giờ lại có công danh, vào hàn lâm viện, cô nương muốn gả cho hắn chỉ sợ xếp hết cả một con phố cũng không đủ, Thanh nương nhà các người uống nhầm thuốc sao mà lại muốn từ hôn? Cần phải biết tên đã bắn ra khỏi cung liền không thể quay đầu, lời nói ra cũng không thể thu lại được, sau này đừng có mà hối hận! Hơn nữa, nam nhân xuất môn xã giao

cũng cần uống chút rượu hoa rồi tìm kỹ nữ, đây là chuyện bình thường, nếu các người cứ tiếp tục so đo như vậy thì đúng là không muốn sống.” Gần đây trong đầu Lã phu nhân cũng có ý định từ hôn với nhà họ Tô, tìm cho Dương Tri một mối hôn nhân khác tốt hơn, nhưng điều này không có nghĩa bà ta có thể dễ dàng tha thứ cho Triệu phu nhân lấy lý do Dương Tri mê đắm nữ tử thanh lâu mà đưa ra đề nghị, lập tức ca giọng nói: “Bà thông gia, bà dám nói lão gia nhà mình chưa từng xuất môn xã giao như vậy hay sao? Bà dám nói đại lang nhị lang nhà bà cũng chưa từng qua những chỗ như thế bao giờ? Nếu mọi chuyện là thế thật, chỉ sợ nhà bà đã phải cùng cách vô số lần rồi.”

Hai chữ từ hôn vừa nói ra, quan hệ hai nhà liền trở nên gay gắt, không thể lùi bước. Lúc đầu vì Thanh nương, bà không thể không ứng phó với mục đích này, cố gắng duy trì quan hệ, giờ thì khác rồi. Triệu phu nhân thấy Lã phu nhân bắt đầu nói mà không nghĩ, chỉ đành xuất ra đòn sát thủ, lớn tiếng đáp lại: “Nam nhân xuất môn phải xã giao đương nhiên là chuyện bình thường, nhưng may mắn được các cô nương để lại dấu răng trên tay chỉ sợ là hơi hiếm.” Nhóm văn nhân rất thích ở những chỗ như này ngâm thơ, làm câu đối, uống rượu luận đàm, người muốn kết thêm bằng hữu cũng đến đó. Nữ nhân trong nhà thấy thế cũng chỉ nhắm mắt cho qua. Nhưng mà trên cánh tay bị cắn một dấu răng, rõ ràng là đã cùng cô nương kia kí kết, chuyện này không nhỏ. Nữ nhi nhà bà còn chưa qua cửa, cô gia đã cùng một ca kỹ đính ước, đúng là cần người đến phân xử mà!

“Đại lang nó...” Lã phu nhân muốn nói rằng Dương Tri sẽ không đính ước cùng mấy cô nương trong thanh lâu, nhưng ngẫm nghĩ lại liền chần chừ, lòng hối hận mấy ngày nay không đi thăm Dương Tri, cũng không biết liệu trên cánh tay phải của hắn có phải bị người ta cắn một dấu răng lên không, nếu lúc này tiếp tục tranh cãi, ngày sau chỉ sợ không chu toàn lại được, sẽ không còn mặt mũi. Câu trên vừa thốt ra khỏi miệng, câu dưới liền mắc lại bên trong, khiến gương mặt già nua ghen đến đỏ bừng.

Chúng ta đây đều nói có sách mách có chứng, chỉ bằng mấy lời khua môi múa mép của bà, làm sao có thể khiến người khác tin phục? Triệu phu nhân liếc mắt nhìn Lã phu nhân, khẽ hừ một tiếng: lúc trước nể mặt Thanh nương sớm hay muộn cũng phải gả đến Dương gia nhà các người, ta mới không thể không nén giận, để mặc bà có rắm thì thả. Lúc nghe nói Dương Tri đi thanh lâu bị người ta cắn lưu lại dấu răng, ta cũng không làm ầm ĩ, khỏi khiến Thanh nương đã không bỏ được Dương Tri liền càng thêm đau lòng, chuyện sẽ xấu đi. Giờ Thanh nương đã tự nghĩ thông suốt, ta cũng đã hiểu ra, đúng thật mau mau lùi hôn lại, Thanh nương nhà chúng ta mới có thể sớm tìm được một mối hôn nhân tốt, cả hai đều không bị chậm trễ.

Tức chết ta! Muốn từ hôn, cũng ngàn vạn lần không thể lấy lý do đại lang nhà ta ham mê sắc đẹp của cô nương chốn thanh lâu được. Cần phải về nhà tìm đại lang trước, xem cánh tay hắn có dấu răng hay không đã rồi nói sau. Lã phu nhân lần đầu chịu thua thiệt trước Triệu phu nhân, thiếu chút nữa cắn nát môi, tức tối đứng lên bước ra ngoài, ngay cả lời cáo từ cũng không thềm thốt ra.

Thấy Lã phu nhân bách chiến bách thắng trong trí nhớ thua thảm dưới tay mẫu thân của mình, Tô Thanh Uyển thoải mái chết đi được, sớm lẫn vào trong lòng Triệu phu nhân, ôm lấy thất lưng bà nói: “Nương, người thật lợi hại!”

Triệu phu nhân thấy Tô Thanh Uyển đã khôi phục sự hoạt bát ngày xưa, không khỏi đau lòng xoa lên mái tóc nàng nói: “Thanh nương, chuyện dấu răng trên cánh tay Dương đại lang, con đã sớm biết rồi đúng không? Nửa tháng nay, con vẫn im lặng, chính là vì chuyện này?” Nói rồi không đợi Tô Thanh Uyển trả lời, bà lại thở dài: “Người như Lã phu nhân, bất cứ ai trở thành con dâu của bà ta cũng không dễ dàng được. Từ hôn cũng tốt, bằng không đến lúc con qua cửa rồi, ngày ngày ta sẽ không ngừng lo lắng cho con mất.”

Cuộc sống ngọt ngào đè nén suốt ba năm trời của Tô Thanh Uyển trong Dương phủ rõ ràng đã thay đổi hoàn toàn tính tình hoạt bát của nàng, mặc dù trọng sinh trở lại, bóng ma vẫn cứ quanh quẩn trong đầu, làm sao không im lặng được chứ? Hôm nay thấy chính miệng Triệu phu nhân mở lời, rất nhanh là có thể từ hôn, trong lòng nàng vui vẻ, tính tình hoạt bát ngày xưa liền trở lại vài phần, nàng nói: “Nương, chuyện từ hôn này, không biết chỗ cha...”

“Chỗ của cha con, ta sẽ có cách giải thích, con cứ yên tâm!” Triệu phu nhân trấn an Tô Thanh Uyển, thấp giọng an ủi vài câu.

Tô Thanh Uyển muốn nói thêm vài câu không nhéo nữa, đang định mở miệng, bỗng thấy ba tẩu tử nói đuôi nhau tiến vào, ngạc nhiên nhìn Triệu phu nhân nói: “Mẫu thân, Lã phu nhân la hét nói muốn từ hôn với

tiểu cô, đây là chuyện thật sao?”

“Chết rồi!” Triệu phu nhân biến sắc nói: “Bà ta đi thẳng một đường ra bên ngoài, ồn ào nói muốn từ hôn trước, chỉ sợ mọi người sẽ lập tức cho rằng Thanh nương là kẻ không tốt, bà ta không còn cách nào khác nên mới phải từ hôn. Nếu để bà ta làm như vậy, từ hôn rồi, Thanh nương muốn tìm một hôn sự mới sẽ rất khó khăn. Trước khi bà ta nói chuyện này ra ngoài, chúng ta phải tố cáo việc Dương đại lang lén lút đính ước cùng cô nương thanh lâu, khiến Thanh nương không chịu nổi việc này nên mới chủ động muốn từ hôn mới được. Chỉ cần có thể nói ra trước họ, dựa theo nhân phẩm của Lã phu nhân, sẽ không có người nào tin lời bà ta nữa.”

4. Chương 4: Từ Hôn Thành Công

“Mẫu thân, nếu là trước kia, chuyện này đương nhiên có thể được, bây giờ chỉ sợ là không thể thôi!” Đại tẩu của Tô Thanh Uyển, Võ thị ngăn lời Triệu phu nhân lại, liếc mắt nhìn Tô Thanh Uyển một cái rồi mới nói: “Mấy ngày nay Dương đại lang cùng Vi tuyết nương thân mật quấn quýt, dấu răng trên cánh tay hằn ta, không biết là của người nào cắn nữa.” Nàng ta nói xong, thấy nét mặt của Tô Thanh Uyển vẫn như thường, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, tiếp tục nói: “Nhắc đến cái cô Vi tuyết nương kia cũng không phải kẻ dễ trêu vào, bây giờ tiểu cô muốn từ hôn, chỉ sợ ngày sau sẽ khó sống. Nếu bây giờ đã hạ quyết tâm sẽ từ hôn, muốn có một kẻ sách vẹn toàn thì không nên nói thêm nhiều nữa.”

Nhà mẹ đẻ của Võ thị có chút qua lại với Vi gia, chuyện của Vi gia cũng biết không ít, nghe Võ thị nói vậy, Triệu phu nhân liền gật đầu nói: “Đã thế, chúng ta liền qua đó thương lượng một phen thôi!”

Lại nói Lã phu nhân nổi giận đùng đùng về nhà, trực tiếp tiến vào phòng Dương Tri, thấy hằn vẫn còn đang ngủ say liền đến gần giữ chặt tay áo hằn, vén mạnh lên lộ ra quá nửa bắp tay, trên đó có một dấu răng thật sâu, mặc dù đã bôi thuốc mỡ nhưng vẫn còn mơ hồ lộ ra tia máu, giống như mới bị người cắn chưa bao lâu, không khỏi sợ run người, lay Dương Tri dậy, mắng âm ỉ: “Ta nuôi con mười tám năm còn không nỡ đánh con nửa cái, con lại chẳng tiếc da tiếc thịt để kẻ khác cắn một miếng thế này. Con mau nói cho ta biết, là kẻ nào không biết xấu hổ cắn con như thế, để xem ta có cần lại nàng ta rút mất cả miếng thịt không?” Nói rồi bà ta nghiêng rằng nghiêng lợi, nhìn nét mặt Dương Tri quát tiếp: “Nói mau, hôm nay con mà không nói ra, tự ta sẽ tìm người tra xét, nhất định phải đánh cho ả ta rụng hết răng mới được.”

“Nương, người suy nghĩ nhiều rồi.” Dương Tri còn có chút mơ hồ, kéo tay áo che lại cánh tay của mình, thấy Lã phu nhân không chịu bỏ qua, chẳng còn cách nào đành nói thật: “Là Tuyết nương cắn.”

Tuyết nương trong miệng Dương Tri chính là tiểu nữ nhi nhà họ Vi, Vi Tuyết Nhi. Hồi tháng ba Dương Tri đỗ tiến sĩ, lúc cưới ngựa đi lại trên đường phố làm không ít cô nương mê mẩn, Vi Tuyết Nhi ở trên lầu thấy hằn cũng động lòng, nghe nói hằn đã có hôn ước nhưng vẫn không từ bỏ ý định, hẹn gặp vài lần, si mê càng lâu.

Sáng ngày hôm qua Dương Tri nhận được bài thiệp hẹn gặp của Vi Tuyết Nhi, vốn định coi như không thấy, ai biết lúc tối tới gặp Tô Thanh Uyển lại bị nàng cự tuyệt, dưới cơn giận dữ liền tới chỗ Vi Tuyết Nhi. Hai người thân thiết một hồi, Vi Tuyết Nhi vén tay áo Dương Tri lên, thấy một dấu răng, tưởng do Tô Thanh Uyển cắn liền lập tức giữ chặt tay Dương Tri, hung hăng cắn đúng chỗ đó thêm lần nữa, đến khi Dương Tri đau kêu lên thành tiếng, nàng ta mới buông ra, hừ hừ nói: “Cũng không phải chỉ mỗi nàng ta có răng.”

Nghe Dương Tri nói dấu răng trên cánh tay là do Vi Tuyết Nhi cắn, Lã phu nhân liền tắt tiếng ngay lập tức. Bác của Vi Tuyết Nhi tiền cung vài năm nay, được Đường Kim Thánh Thượng yêu thích, sủng ái có thừa, cả nhà Vi gia không ngừng được ân điển, nếu kết thân cùng Vi gia, từ nay về sau cũng là hoàng thân quốc thích, vinh quang đến cỡ nào chứ! Hơn nữa, nếu Tô gia tố cáo ra bên ngoài chuyện vết răng trên cánh tay Dương Tri là do cô nương thanh lâu cắn, chắc chắn sẽ đắc tội Vi Tuyết Nhi, tiền đồ của Tô lão gia chỉ sợ sẽ đi đến đường cùng. Nghĩ đến đây, trên mặt Lã phu nhân liền nở nụ cười, mở miệng nói: “Nương thấy con đã nhiều ngày nay không đến Tô phủ hỏi thăm, sợ con với Thanh nương có hiềm khích, một lòng suy nghĩ cho con nên sáng sớm đã chuẩn bị lễ vật đến Tô phủ, muốn tạo ấn tượng tốt với mẫu thân của Thanh nương. Ai biết Thanh nương lại lạnh lùng với ta, sau đó Triệu phu nhân nói vài câu khiến ta thấy lạ, bà ấy nói con đã đính ước cùng cô nương thanh lâu khác, Thanh nương không chịu nổi việc này, la hét muốn từ hôn!”

Tô gia muốn từ hôn? Dương Trị nghe thấy lời Lã phu nhân nói, vừa kinh ngạc vừa phẫn nộ, Tô gia muốn đính hôn liền đính hôn, muốn từ hôn liền từ hôn, coi Dương Trị hẳn là kẻ nào chứ? Nhớ ngày đó đáng về Tô lão gia thường thức hần như vậy, lời kéo hần vừa khoe vừa khen, còn lộ ra ý tứ muốn kết thân hai nhà, khi ấy hần còn chưa có công danh ỉnh, mẫu thân liền lợi dụng chuyện này, coi đó như một mối hôn nhân tốt, sai người đến cầu thân, không bao lâu sau liền đính ước. Bây giờ hần còn chưa có ghét bỏ Tô gia thì thôi, Tô gia dám chủ động đưa ra lời từ hôn trước?

Lã phu nhân thấy sắc mặt Dương Trị tái xanh, không kêu một tiếng, liền thêm mắm dặm muối nói: “Con à, con có công danh, lại được Thánh Thượng coi trọng, muốn cho con làm quận mã, con lại nể tình xưa, không muốn khiến Thanh nương chậm trễ cho nên mới không nhắc tới chuyện từ hôn, không ngờ Thanh nương đã ghét bỏ con rồi. Đây là do nàng ta có mắt không trông, chúng ta không cần chấp nhặt cùng nàng ta nữa. Nàng ta nói muốn từ hôn thì từ hôn đi! Chỉ sợ tương lai nàng ta hối hận lại dây dưa tới cửa làm phiền thôi.”

Chỉ có ta không cần đến nàng, sao đến phiên nàng không cần ta được chứ? Dương Trị suy tư chút nữa tức bực phổi. Phát cáu một lúc hần mới chậm rãi hiểu rõ, chẳng trách mười mấy ngày nay nàng không để ý tới ta, thì ra đã sớm có dụng ý khác. Có lẽ nàng đã biết chuyện giữa ta và Tuyết nương, sợ Tuyết nương sẽ gây khó dễ cho Tô gia cho nên mới tự mình đưa ra lời từ hôn. Nhưng mà nếu mình bị Tô gia chủ động từ hôn, làm sao còn ngẩng mặt lên với đám bằng hữu xưa nay được nữa? Đứng trước Tuyết nương còn có thể không sợ hãi được sao? Chỉ cần một câu người là kẻ Tô Thanh Uyển vứt bỏ, hần liền ăn đủ. Không được, cho dù muốn từ hôn cũng không thể dùng cách này để làm được.

Dương Trị nhớ đến chuyện tối qua mình nhìn thấy Tô Thanh Uyển, không khỏi càng thêm phiền chán. Trong lòng hần mơ hồ cảm thấy, Tô Thanh Uyển hình như có chút khác biệt so với mọi ngày. Rốt cuộc là khác biệt chỗ nào đây? Đúng rồi, ánh mắt vẫn luôn đưa tình nhìn mình trước nay, tối qua lại trở nên lạnh lùng hiem thấy. Hơn mười ngày không gặp, nàng đã thay đổi rồi sao?

Mọi chuyện chỉ sợ không đơn giản như vậy. Dương Trị nhảy xuống đất, không muốn nhiều lời với Lã phu nhân, đi rửa mặt chải đầu, thay quần áo xong liền ra khỏi cửa. Vừa đi đến Tô gia, hần liền cố gắng kiềm chế tính nết, tới chỗ Triệu phu nhân thỉnh an trước, sau đó nói: “Bá mẫu, con nghe thấy gia mẫu trong nhà nói Thanh nương muốn từ hôn cùng con, không biết con đã có chỗ nào không đúng khiến Thanh nương tức giận? Nay con muốn đến gặp Thanh nương, mong có một lời giải thích rõ ràng.”

Triệu phu nhân lạnh lùng nhìn Dương Trị, thấy hần mặc áo bào màu xanh lục có vân mây, bên hông thắt một đai lưng màu nhạt, lộ ra túi thơm và ngọc bội, đáng về ngọc thụ lâm phong, anh tuấn bất phàm, cử chỉ nho nhã lễ độ, khiến bà không có cách nào nói ra lời cự tuyệt, đành phải nói: “Thanh nương ở phía sau tiếp khách, cậu đi vào đi!” Lúc đầu Thanh nương ái mộ Dương Trị như thế, nay đã hạ quyết tâm muốn từ hôn, dù gì cũng phải đích thân gặp mặt nói rõ cùng Dương Trị một lần, đỡ việc về sau dây dưa không dứt.

Triệu phu nhân không ngăn cản, Dương Trị liền quen đường đi đến phía sau đại sảnh, quả nhiên thấy Tô Thanh Uyển mặc một chiếc váy dài màu tím nhạt, váy buông quét đất, áo choàng trên vai cũng rũ xuống xung quanh, nàng cúi đầu ngồi trên ghế, nghe được tiếng bước chân của hần cũng không ngẩng đầu. Ngày trước, chỉ cần nghe thấy tiếng bước chân hần, nàng liền lập tức nhảy dựng lên, có một lần váy còn bị vướng vào bên ghế khiến nàng ngã lộn nhào. Nay lại...Bước chân của Dương Trị không khỏi càng thêm nặng nề, nhện lửa giận đầy bụng, dừng chân lại cất tiếng: “Thanh nương, nghe nói muội muốn từ hôn?”

Đến nhanh thật! Tô Thanh Uyển hít sâu một hơi, đứng lên, mỉm cười thê lương, bình tĩnh nhìn Dương Trị nói: “Chẳng lẽ đại lang không muốn cùng ta từ hôn?”

Tầm mắt Dương Trị dừng lại trên phần cổ dài trắng muốt của Tô Thanh Uyển, hơi hoảng hốt vài phần. Ngày trước chuyện hôn nhân này là do Tô lão gia cứng rắn đưa cho hần, lại thêm Tô Thanh Uyển quần quít si mê nên hần mới nảy sinh tâm lý kháng cự, luôn thăm nghĩ bảo trì khoảng cách với Tô Thanh Uyển, nhưng chuyện từ hôn thật sự chưa bao giờ nghĩ tới.

Dương Trị là kẻ mạnh vì gạo bạo vì tiền, rất được yêu thích trong chốn quan lại, trong vòng ba năm không ngừng thăng tiến, còn Tô lão gia vẫn dậm chân tại chỗ như xưa. Nay muốn từ hôn cùng với hần cần phải giữ tốt hòa khí, tránh lưu lại hậu họa về sau. Tô Thanh Uyển làm đúng theo lời lúc trước đã thương lượng cùng với Triệu phu nhân, che mặt nói: “Đại lang, mẫu thân của chàng không thích ta, chuyện này chàng

cũng biết. Nay chuyện từ hôn đã truyền ra bên ngoài, không còn đường lui lại. Nếu bây giờ không từ hôn, chỉ sợ tương lai trong nhà bất ổn sẽ ảnh hưởng đến tiền đồ của chàng.”

Dương Trĩ thấy Tô Thanh Uyển khôi phục lại ngữ khí mềm mại ngày xưa, cảm thấy lòng mình mềm nhũn, cơn giận ngập trời lập tức tiêu bớt một nửa, có điều cứ thế từ hôn khiến hắn không cam lòng, một lúc lâu sau mới nói: “Muội thật sự không hối hận? Nếu từ hôn, muội muốn tìm một mối hôn sự khác tốt hơn, chỉ sợ sẽ gặp nhiều trắc trở.”

“Nếu đại lang thật lòng yêu thương nhưng nhớ đến tình nghĩa ngày xưa, chuyện từ hôn hy vọng hãy làm trong lặng lẽ, đừng buông lời xấu xí.” Lúc này Triệu phu nhân đi vào bên trong, đứng nói: “Thanh nương nhà chúng ta đã gần cập kê, lúc này muốn tìm một mối hôn sự tốt như đại lang e là không dễ. Nhưng đại lang không giống thế, không có Thanh nương nhà chúng ta, vẫn có thể cưới những cô nương tốt hơn về làm vợ.”

Triệu phu nhân đang nói chuyện ở chỗ này, bên kia Lã phu nhân đã tìm ra canh thiệp, tìm người đi mời bà mối làm chứng ngày ấy, hấp tấp đi về phía Tô phủ.

Một nơi khác, Vô thị nghe lời Triệu phu nhân dặn dò, nhân lúc ra ngoài đến tìm Tô lão gia, kể hết chuyện Lã phu nhân tới cửa gây rắc rối ngày trước. Đến khi Tô lão gia vội vàng chạy về nhà, Triệu phu nhân đã bàn bạc việc từ hôn thỏa đáng xong xuôi cùng Dương Trĩ, sẽ nói với bên ngoài là thầy tướng số ngày trước làm việc không tốt, lúc hợp bát tự có chút sai lầm, nay đúng dịp Tô Thanh Uyển bệnh còn chưa chuyển biến tốt, mời thầy tướng số khác đến so bát tự hai người mới biết thì ra hai người không hề thích hợp, chẳng còn cách nào khác đành phải từ hôn.

Tới chập tối, chàng con rể tương lai mà Tô lão gia vẫn luôn khen ngợi trở thành người qua đường.

Chuyện từ hôn lo liệu thỏa đáng xong, Tô Thanh Uyển trở lại trong phòng, vui đùa vào trong chăn, nửa ngày không nhúc nhích. Đến khi Chu di tới vén chăn lên mới thấy nét mặt nàng vui mừng, nước mắt chảy ra làm chăn ướt một mảnh.

“Thanh nương, bằng tài mào của con, tự nhiên sẽ có thể tìm được một mối hôn sự khác tốt hơn, đừng nên đau buồn quá.” Chu di ôm Tô Thanh Uyển vào trong ngực, an ủi nói. “Mặc dù Dương đại lang cũng tốt, nhưng mẫu thân hắn lại như thế, lúc này không từ hôn, tương lai con sẽ phải chịu khổ.”

Tô Thanh Uyển còn chưa kịp trả lời, tiểu nha đầu Giáng Tử đã tiến vào nói: “Thanh nương, đại phu nhân và nhị phu nhân đưa hai vị tiểu nương tử đến thăm!”

Đại phu nhân và nhị phu nhân trong lời Giáng Tử chính là hai vị bá nương Tôn phu nhân và Mạnh phu nhân của Tô Thanh Uyển. Tô lão thái gia có ba người con trai, ngoại trừ phụ thân Tô Thanh Uyển năm vừa rồi ra làm quan, có được công danh bổng lộc thì con lớn và con thứ vẫn là thương nhân. Theo đó, Tôn phu nhân và Mạnh phu nhân chẳng qua cũng chỉ là vợ của thương nhân, gặp em dâu là Triệu phu nhân vẫn luôn cảm thấy kém bà một bậc. Khi Tô lão gia định ra hôn sự cho Tô Thanh Uyển, khoe khắp chốn xung quanh, các nàng cũng hận không thể tìm cho con gái mình một chàng rể làm quan như thế. Hôm nay bỗng nghe tin Tô Thanh Uyển từ hôn cùng Dương Trĩ, họ không khỏi kinh ngạc vạn phần, vội vàng dẫn theo con gái mình đến thăm.

Tô Thanh Uyển nghe tin Tôn phu nhân và Mạnh phu nhân đã tới, biết họ đến để chế giễu mình, nàng liền gạt nước mắt, dặn dò Giáng Tử: “Lấy chiếc váy mới của ta ra đây, hộp son mới cũng đem ra nốt.” Ba năm kia nàng đã sống uống phỉ, sao còn để họ đến chế nhạo mình được?

Tôn phu nhân vừa vào đại sảnh đã lớn tiếng nói: “Thanh nương đáng thương, sao lại bị từ hôn như vậy? Về sau muốn tìm hôn sự khác, người ta đều sẽ hỏi vì sao lúc trước bị từ hôn. Nếu không ổn, khéo lại lan truyền ra phá hủy thanh danh mất. Chuyện này phải làm thế nào đây?”

“Sáng nay lúc ở nhà ta còn nói, Thanh nương tìm được quý tể* cũng là phúc khí. Ta còn dặn Vận nương rảnh rỗi sang chơi với Thanh nương nhiều hơn một chút, sau này không chừng nhờ Thanh nương dẫn dắt, có thể tìm được một mối hôn nhân tốt cũng nên! Ai ngờ Thanh nương lại bị từ hôn!” Mạnh phu nhân còn chưa kịp uống ngụm trà nào cũng đã lớn tiếng nói cùng: “Còn không biết bây giờ Thanh nương đã khóc đến cỡ nào rồi, Vận nương à, con mau vào phòng khuyên giải an ủi vài câu đi.”

(*quý tể: người chồng tốt, chàng rể hiền)

Triệu phu nhân nhíu mày, vừa ngẩng đầu liền thấy Tô Thanh Uyển ăn mặc chỉnh tề, khéo léo dịu dàng bước tới, bà liền lập tức thở phào nhẹ nhõm.

5. Chương 5: Hồi Kết Của Mỹ Nhân

“Ôi, Thanh nương à, con còn có tâm trạng mà ăn diện nữa sao?” Mạnh phu nhân thấy nét cười vui vẻ trên môi Tô Thanh Uyển, không hề bị đả kích một chút nào, cảm thấy thật ngoài dự liệu.

Tô Thanh Uyển tự nhiên hào phóng chào hỏi hai vị bá nương, sau đó mỉm cười nhìn hai vị đường muội nói: “Âm nương, Vận nương trang điểm xinh xắn như vậy, chắc là muốn đến đài Đồng Tước đứng không, trời cũng không còn sớm, nếu đến muộn quá sẽ không còn chỗ tốt nữa đâu?”

Đài Đồng Tước ở phố Thiên An, bốn phía có tường vây, là nơi hoàng thân quốc thích thường tổ chức những buổi tụ tập.

Bởi vì hôm nay bắt đầu mở lệnh cấm, Quảng Thiện công chúa mới nảy lòng tham công khai tuyển nữ quan trên đài Đồng Tước, nữ nhi quan gia chưa có hôn ước đều có thể đến báo danh tham gia, còn nữ nhi nhà phú thương lại cần có một ngàn lượng bạc mua một lệnh bài đồng mới có thể tiến vào. Tôn phu nhân và Mạnh phu nhân vì muốn cho nữ nhi nhà mình mở mang kiến thức, không tiếc tung tiền mua lệnh bài, từ sớm đã giúp nữ nhi trang điểm ăn vận tốt để xuất môn. Xe đi được nửa đường, nghe thấy chuyện Tô Thanh Uyển bị từ hôn liền quay đầu muốn đến cười nhạo nàng một chút. Lúc này Tôn phu nhân và Mạnh phu nhân nghe thấy lời Tô Thanh Uyển, nhìn sắc trời, quả thật đúng là đi muộn sẽ không còn chỗ tốt nên đứng lên nói: “A, chúng ta chỉ lo tới an ủi Thanh nương, thiếu chút nữa làm hỏng chuyện rồi. Nhanh nhanh đi thôi!”

“Khoan đã!” Triệu phu nhân bỗng nhiên lên tiếng chặn lại, đứng lên nói: “Lão gia là người làm quan, Thanh nương cũng đã từ hôn rồi, nếu chúng ta muốn vào đài Đồng Tước chỉ cần đưa bái thiếp là được, không cần tốn bạc mua lệnh bài đồng. Đợi ta thay quần áo, đưa Thanh nương và mọi người vào đó xem nào nhiệt vậy!” Quảng Thiện công chúa muốn thu nữ quan, chuyện này đối với các phu nhân có uy tín danh dự trong thành, ai không muốn đưa nữ nhi chưa đính ước đến tham dự chứ? Những thiếu niên đại lang chưa có hôn ước, người nào không thừa dịp này mua lệnh bài đồng đi vào, thuận đường đánh giá những tiểu nương tử trong đó? Năm Khánh Hòa công chúa đã từng tuyển nữ quan ở đài Đồng Tước một lần, chỉ nhận có hai vị nữ quan mà lại thành toàn ấy chục đôi nhân duyên dưới đài. Tôn phu nhân và Mạnh phu nhân chính là ôm tâm tư này mới dùng đủ biện pháp để nữ nhi được tiến vào đài Đồng Tước. Giờ Thanh nương đã từ hôn, cơ hội tốt như này sao có thể bỏ qua được?

Tôn phu nhân và Mạnh phu nhân vừa nghe thấy lời Triệu phu nhân nói, không khỏi thầm tiếc hận trong lòng, mặc dù nữ nhi nhà mình xin đẹp, nhưng so với Tô Thanh Uyển vẫn kém vài phần, ngồi cùng một chỗ với nàng ta, đám thiếu niên kia sẽ nhìn ai, khỏi cần nói cũng biết. Nhưng chuyện này cũng không thể trở thành lí do để họ ngăn cản Triệu phu nhân đưa Tô Thanh Uyển đi được. May mắn là Tô Thanh Uyển vừa mới từ hôn, sau khi biết được chuyện của nàng, họ cũng sẽ không vui vẻ nữa. Tôn phu nhân và Mạnh phu nhân điều chỉnh tâm trạng, cười rộ nói: “Đệ muội là phu nhân nhà quan, chúng ta đi theo muội vào, đương nhiên là lợi hơn rất nhiều! Muội mau đi đổi xiêm y đi!”

Triệu phu nhân gọi người lui xuống chuẩn bị xe trước, sau đó đến chỗ Tô Thanh Uyển kiểm tra xiêm áo của nàng, thấy không còn vấn đề gì nữa mới vào phòng mình thay trang phục. Mọi chuyện xong xuôi, bà đưa Tô Thanh Uyển lên xe ngựa, đi về phía đài Đồng Tước.

Tô Thanh Uyển ngả đầu dựa vào vai Triệu phu nhân, chậm rãi nhớ lại chuyện cũ. Một đêm ấy, mình nhận được thư, sai Chu di trở về Tô phủ báo tin tức, sắc trời ngày càng tối mà Chu di vẫn không thấy bóng dáng đâu. Sau đó lại nghe Bảo Cẩm nói phụ thân đắc tội Vi quốc cữu, ngay trong đêm bị tống vào lao ngục, có lẽ vì thế mà cuối cùng Dương Trị cũng hạ quyết tâm hưu nàng. Lần này, phải nghĩ cách nào đó bảo vệ phụ thân, không để ông gặp phải chuyện không may ngày đó nữa.

Trở về từ đài Đồng Tước, Triệu phu nhân vẫn giống như ở trong mộng, cứ bấm vào tay mình, bấm mãi đến tím bầm mới tin tưởng chuyện Tô Thanh Uyển trả lời câu hỏi của Quảng Thiện công chúa, rồi được nhận

làm nữ quan là thật. Bà lập tức cười không khép miệng lại được, nói với Tô lão gia rằng: “Nữ quan bên người công chúa cũng được linh bổng lộc của triều đình, không người nào dám tùy tiện bắt nạt nữa. Tương lai còn có thể được công chúa chọn ột vị quan lớn làm chồng, so với Dương Trĩ không biết sẽ tốt hơn bao nhiêu. Lần này, chỉ sợ Dương Trĩ hối hận đến tím ruột tím gan rồi.”

Cuối năm, Tô Thanh Uyển làm việc hợp với ý của công chúa, lại nhiều lần ra sức vì đại sự trong triều, dần dần được công chúa coi là tâm phúc. Không bao lâu sau, đệ đệ ruột của Quảng Thiện công chúa nhờ những phân tích chính xác từ chỗ đại tỷ mình, lấy được sự tin tưởng của đương kim hoàng thượng, thuận lợi sắc phong làm thái tử. Lúc Tô Thanh Uyển nhận được lời khen, cũng là ngày Tô lão gia thăng chức.

Ba năm sau, Tô Thanh Uyển thành thân cùng tân khoa Trạng Nguyên. Cùng năm đó, trong phủ Dương Trĩ xảy ra đại hỏa, thiếu phu nhân Vi thị chạy trốn không kịp, bị thiêu cháy trong phòng.

Momo said: Vậy là truyện đã kết thúc rồi! Một cái kết happy cho Thanh Uyển. Tất nhiên, không phải ai cũng may mắn có cơ hội được làm lại từ đầu như cô ấy, nên mọi người hãy biết trân trọng hiện tại, không chỉ dùng con tim mà còn phải dùng cái đầu để nghĩ khi yêu nữa nhé ;)

Đừng để bản thân phải hối hận =D

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/my-nhan-trong-nguc>